

Geloofsopvoeding

Het steentjesverhaal

Het gaat over een situatie die zich afspeelt in de zomer op een kleine camping, ergens in Oostenrijk:

Een vader maakt een wandeling met zijn zoon van vijf langs een smal bospaadje. Ze hebben samen veel plezier en verwonderen zich over alles wat ze tegen komen. De zoon blijft staan bij paddenstoelen. Ze zijn allemaal verschillend: prachtig. Even verderop ziet hij een heleboel verschillende soorten bladeren. Allemaal een eigen vorm en van verschillende bomen en struiken. Dan komen ze bij een beekje en ontdekken ze, dat er in het water mooie stenen liggen. Ook weer allemaal verschillend. Zich daarover verbazend, zegt het zoontje: "zullen we wat stenen meenemen naar de camping?" Zo gezegd zo gedaan. Op de camping worden de zakken geleegd op de tafel en komen de verhalen los van wat ze allemaal gezien hebben, enz.

De buurman van de tent verderop ziet dat tafereel en denkt: "dat is ook leuk voor mijn zoon". Hij roept zijn zoon en zegt: "kom je mee? Ik wil je iets heel moois laten zien." Ook zij gaan samen op pad. Ook die zoon blijft vol verbazing staan bij de paddenstoelen. Maar zijn vader zegt: "kom, ik wil je iets laten zien dat nog veel mooier is!". Als de zoon even verderop treuzelt bij een prachtige rotsformatie zegt de vader: "kom op, we hebben niet zoveel tijd, we moeten een beetje opschieten anders komen we er niet".

Eindelijk bereiken zij de beek en dan zegt de vader: "kijk, hier is het! Zie je die mooie steentjes in het water? Die moet je verzamelen, die zijn prachtig!"

Ook zij komen thuis met hun zakken vol steentjes, die ze legen op de tafel bij de tent.

Zo op het eerste gezicht is er geen verschil te zien in het resultaat: twee tafels met bijna dezelfde steentjes. Toch zijn er een aantal belangrijke verschillen te ontdekken:

- In de eerste situatie zitten vader en zoon op dezelfde golflengte: samen op pad, om zich heen kijkend en van alles ontdekkend. In de tweede situatie zitten vader en zoon op een verschillende golflengte. De vader heeft iets in zijn achterhoofd (verborgen agenda), is doelgericht en doet onderweg niet mee met zijn zoon.
- In de eerste situatie gaat het eigenlijk niet eens om de steentjes: alles is belangrijk. De steentjes zijn eigenlijk maar een toevalligheid: ze hadden net zo goed paddenstoelen mee kunnen nemen. Het gaat om het ontdekken zelf. In de tweede situatie gaat het alleen om de steentjes. Daarmee is er ook geen enkel verband met de andere dingen onderweg.
- In de eerste situatie is er sprake van gelijkwaardigheid en gebeurt er ook wat met de vader. Hij kijkt onderweg met andere ogen naar alles. In de tweede situatie is er ongelijkwaardigheid en gebeurt er met de vader zelf niets. Hij is bij wijze van spreken al gericht op het resultaat.
- Begrippen als spontaniteit en genieten passen eerder bij de eerste situatie dan bij de tweede.

Twee heel verschillende benaderingen, met heel verschillende effecten.

Welke zou het beste passen bij geloofsopvoeding? Natuurlijk ontkom je er bij geloofsopvoeding niet aan, dat je eigenlijk al weet wat je het beste vindt voor de ander. Zeker als kerk en als ouders, en zeker als geloof voor jou een zaak van leven en dood is. Als je weet welke dingen belangrijk zijn, moet je daar toch ook aandacht aan geven? Maar gaat het alleen om dingen? Of gaat het om meer en lopen we kans dat meer kwijt te raken? In het

verhaaltje gaat het ook om woorden als 'samen op pad', 'stilstaan bij wat je beleeft', 'ontdekken', 'gelijkwaardigheid', 'spontaniteit'. Woorden, die ook betekenis hebben voor wat er in de bijbel bedoeld wordt met geloven in God als onze Vader. Het gaat bij geloof om een levende relatie, en heel het leven is in het geding: hoofd, hart en handen.